

Det var en aften i begyndelsen af maj. Og det var fuldkommen vindstille.

Ikke den mindste luftning gled over Saltsjön. Ude på Kastellholmen hang kastellets vimpel helt slapt. Skeppsbrons savtakkede facader lå som en kulisse i det fjerne. Ikke en eneste bølge gik gennem flagene langs Stadsgården, ikke en trætop rørte sig oppe på Fjällgatan, og selv ikke småbuskene oppe ved Mosebacke så meget som skælvede. Og det eneste, der adskilte Beckholmsundets mørke vand fra et spejl, var et drivende, regnbuefarvet skær af spildolie.

Et øjeblik var den unge mands spejlbillede omkranset af en næsten perfekt, koncentrisk regnbuecirkel, *som i et kik-kertsigte*, men så opløstes cirklen og drev langsomt videre ind mod Beckholmsbron, nu i helt andre, stadig skiftende former. Den unge mand rystede det ubehag af sig, der et øjeblik greb ham, og sniffede den første bane.

Så lænede han sig tilbage på parkbænken, lagde armene på ryglænet og løftede ansigtet mod den krystalklare himmel, der mørknede mærkbart hurtigt. Han mærkede efter: ingen videre virkning. Kun den samme selvsikre ro, der et kort nu var blevet forstyrret. Med et udfordrende smil betragtede han spillekortet, som lå dér helt åbenlyst ved siden af ham på parkbænken. Spar dame. Med den anden bane parat.

Han rullede sedlen op og slikkede resterne af hvidt pulver i sig. Så holdt han den frem og så på den. Tusind kroner. En svensk tusindlap. Gammel mand med skæg. Den gamle satan ville han se rigeligt til det næste par måneder, så meget vidste han. Han rullede skægaben sammen igen og tog forsigtigt spar dame op. Han følte sig dobbelt modig, dobbelt stærk. Det var modigt nok at sidde på en offentlig parkbænk og sniffe kokain efter blot en uges tid i en ny by, et nyt land, men

risikoen for, at hele rusen skulle flyve væk med et pludseligt vindstød, gjorde det dobbelt modigt.

Men nu var det jo fuldkommen vindstille.

Der skulle efterhånden to baner til, før rusen ville indfinde sig. At det snart ville blive tre og snart fire og snart fem, tænkte han ikke på, mens han førte den sammenrullede skægabe ned mod den sorte dames ynder og sugede sig frem mod paradiset.

Det kom. Men ikke med det samme kick som før i tiden, det dér boldtræ lige i synet, men snigende og med et umiddelbart, umætteligt begær efter mere.

Rusen tiltog langsomt, men sikkert og forvrængede lidt efter lidt synsfeltet, så det hældede let til den ene side, men nogen luftning frembragte den ikke. Den mørknende by lå stadig fuldkommen vindstille, næsten som et postkort. Folk var allerede begyndt at tænde lys ovre i husene, bilernes lyskegler fejede lydløst forbi i det fjerne, og den lidt muldede lugt af overrumplet forår tog pludselig til og blev en kloak, blev afføringen fra et par gigantiske giraffer, der lige med ét tårnede sig op over ham til lyden af skærende, gjaldende børnestemmer. Ham, der hadede dyr. Dyr gjorde ham bange, han havde hadet dyr, lige siden han var lille. Og så denne mareidtsvision af de kæmpestore, uhyrlige, stinkende, skrigende giraffer. Et strejf af panik fór gennem ham; så så han, at girafferne var et par store havnekraner, og hørte, at børnenes hvinen kom fra det nærliggende tivoli, der netop havde åbnet for sæsonen. Og stanken af girafekskremitter fortog sig og blev atter en dosis overrumplet forår.

Der gik en tid. En rum tid. En ubestemmelig tid. Han var et andet sted. I en anden tid. En ukendt urtid.

Det begyndte at murre og rumle indeni. Han rejste sig og betragtede byen, som var det en fjende, han så på. Stockholm, tænkte han og hævede hånden. Brutalt smukke miniaturestorby, tænkte han og knyttede hånden. Så nem at erobre, tænkte han og hævede sin knytnæve mod byen, som om ingen havde gjort det før.

Han vendte sig om i det tættere og tættere tusmørke. Synsfeltet var stadig lidt skævvredet, lydene og lugtene stadig lidt forvrængede. Ikke en sjæl i nærheden. Ikke ét menneske havde han set i al den tid. Alligevel havde han ligesom en fornemmelse af, at der var nogen. Vagt, som en fært. Som en bevægelse lige akkurat uden for synsfeltet. Han rystede det af sig. Den slags fornemmelser passede sig ikke for en mand, der skulle indtage en by.

Han tog spar dame op fra parkbænken, slikkede hende nydelsesfuldt ren, lagde hende i inderlommen, nærmest hjertet, og klappede sig på den sommerlette, blegrosa jakkes bryst. Så rullede han tusindlappen op; den havde siddet klistret til hånden i rusens undefinerbare tid. Han slikkede endnu en gang resterne af hvidt pulver i sig og rev derefter demonstrativt pengesedlen i lange strimler, som han lod falde ned på jorden. De rørte sig ikke af stedet. Det var fuldkommen vindstille.

Da han tog det første skridt, lød der en metallisk klirren. Det gjorde der altid nu om stunder. Han målte stadig sin rigdom på tykkelsen af guldkæden om halsen. Folk skulle *høre* hans succes.

Han undrede sig over, at Vattugränd, som han møjsommeligt stavede sig frem til på gadeskiltet, lå helt øde hen. Var svenskerne aldrig ude om aftenen? Først da mærkede han, hvor koldt det allerede var blevet. Og næsten bælgmørkt. Og helt stille. Ikke et eneste henrykt barnehvin fra tivoliet mere.

Hvor længe havde han siddet dernede ved vandet, nedsunket i sin rus?

Et eller andet gled forbi hans fødder. Et kort nu troede han, det var bugtende slanger. Dyr. Et øjeblik rædsel.

Så så han, hvad det var.

Strimler af en tusindlap.

Han vendte sig om. Saltsjön havde fået hvide bølgetoppe. Og en iskold vind gik til marv og ben. Tusindlapslangerne dansede videre ind mod Djurgårdsstaden.

I det samme fik han igen denne mærkelige fornemmelse af, at der var nogen. Der var ingenting at se. Ingenting over-

hovedet. Og alligevel var den der, fornemmelsen af iskoldt nærvær. En isvind gennem sjælen. Og samtidig absolut ingenting. Som om nærværet hele tiden befandt sig lige akkurat uden for synsvidde.

Han kom op på den store vej. Ikke et øje. Ingen trafik. Han krydsede den og trængte ind i skoven. Det lignede en skov. Træer alle vegne. Og nærværet stadig mere intenst. En ugle tudede.

En ugle? tænkte han. Dyr, tænkte han.

Og så, ud af øjenkrogen, så han en skygge smutte om bag et træ. Og en til.

Han stod stille. Uglen tudede igen. Minerva, tænkte han. De gamles mytologi, som han havde fået terpet ind gennem hele sin opvækst i Athens fattigkvarter.

Minerva, visdommens gudinde. Romernes navn for Athena, da de huggede hende.

Han stod lidt og prøvede at være som Minerva. Vis.

Sker det her i virkeligheden? Disse næsten umærkelige bevægelser, er de ikke bare indbildning? Og hvorfor føler jeg denne angst? Har jeg ikke stået ansigt til ansigt med bindegale junkier og lukket kæften på dem med et par hurtige bevægelser? Jeg er hersker over et imperium. Hvad er det, jeg er bange for?

Så materialiserer rædslen sig. På en måde føles det bedre. Da kvisten knækker omme bag grantræet, og lyden tilmed overdøver den tiltagende vind, ved han, at de er virkelige. Det er på en måde rart. En bekræftelse. Han kan ikke se dem, men han sætter farten op,

Det er næsten bælgmørkt, og det føles, som om han løber gennem en urskov. Kvistene pisker ham. Og den tykke guld-kæde ringler og ringler. Som en koklokke.

Dyr, tænker han og kaster sig over vejen. Ikke en bil. Det er, som om verden er holdt op med at eksistere. Kun ham og nogle væsener, som han ikke forstår.

Mere skov. Træer alle vegne. Vinden, der går til marv og ben. Isvinden. Og skyggerne, der bevæger sig overalt ude i

randen af synsfeltet. Urtidsvæsener, tænker han, krydser en lille vej og løber lige ind i et finmasket ståltrådshegn. Han kaster sig op på det. Det svajer. Han klatrer og klatrer. Fingrene smutter. Og ikke en lyd bortset fra vinden. Jo, dér: uglen. Skærende. Ugle med *distortion*. En frygtelig lyd, der går i ét med den uophørlige vind.

Et urtidsskrig.

Hegnets knivskarpe ståltråd skærer fingerspidserne til blods. Nærværet er over det hele nu. Mørkere skyggers spil gennem mørket.

Han får pistolen frem fra skulderhylsteret. Han hænger i hegnet med den ene hånd og skyder med den anden. Han skyder i alle retninger. På må og få. Lydløse skud ud i urskoven. Intet svar. Ingen reaktion. De snigende bevægelser fortsætter rundt om ham. Uforandret. Uforfærdet. Ubetvingeligt.

Han fumler pistolen tilbage i hylsteret – et par skud tilbage, en sidste forsigtighedsforanstaltning – og skyggernes nærhed giver ham overmenneskelige kræfter, sådan oplever han det i hvert fald selv, da han hæver sig opad og udad og griber fat i pigtråden, der sidder i en skrå vinkel over hegnet.

Overmenneskelige kræfter, tænker han med et ironisk smil, lirker metalpiggen ud af hænderne og svinger sig over.

Okay, tænker han, da han hopper ned mellem buskene på den anden side af hegnet. Kom så, hvis I kan.

Og det kan de. Han fornemmer straks deres nærvær. Han rejser sig op fra buskene og stirrer lige ind i et par skæve, gullige øjne. Han kan ikke holde skriget tilbage. Spidse ører rejser sig over øjnene, og under dem blottes en række syle-spidse tænder. Et dyr, tænker han og kaster sig til siden. Lige ind i et dyr til af samme slags. De samme skæve, gullige øjne, der ser en helt anden verden end han. Urtidsøjne. Og da han tumler videre gennem skoven, er det før istiden.

Ulve, slår det pludselig ned i ham. Det var sgu da ulve!?

Er det her en by? skriger hans indre. Hvordan fanden kan det være en europæisk storby?

Han ringler og klirrer. Hans vej er en autostrada af lyd. Han griber fat i den tykke guldkæde og flår den af og smider den ud i frodigheden. Lige ud i naturen.

Og så kommer han til en mur, og han slår hænderne i den uden at tøve, de blodige, værkende fingerspidser, der pulserer smerte ud gennem hele kroppen, og som en bjergbestiger klatrer han lige op ad den lodrette mur, han hæver sig op over den og over ståltråden oven på muren, og nedenunder er hele naturen som hyllet i snigende skygger, træerne ser ud, som om de bevæger sig, en skov, der nærmer sig, ulvene står stille, men er alligevel del af bevægelsen med al deres samlede urtidslige gyldighed. Og han får pistolen frem, og han skyder på dyrene, på hele den skyggesnigende natur. Og det ændrer intet. Bortset fra, at pistolen klikker. Han kaster den efter skyggerne. Hele synsfeltet er ude af funktion. Han ved ikke, hvad den rammer.

Og han er oppe på en vej. Asfalt. Endelig asfalt. Og han vælter videre op ad en bakke, og alle vegne er der dyr, der stirrer på ham, mørkt, ligegyldigt, og den hylende blæst fyldes med stemmer og stramme lugte, og han forsøger at sætte et navn på de snigende skyggevæsener, der forfølger ham, og som tilsyneladende aldrig, aldrig, aldrig giver op.

Navne dulmer.

Furier, tænker han, mens han løber. Gorgoner, harpyer. Nej, ikke det. Nej, hvad er det, de hedder – hævn-gudinderne?

Og pludselig slår det ham, at det faktisk netop er hævn-gudinder. At det faktisk er hævnens gudinder, fluerne, de ubetvingelige urtidsguddomme. Den kvindelige hævn. Men hvad er det, de hedder? Midt i mareridtet prøver han at finde et navn.

Navne beroliger.

Han løber og løber, men det er, som han ikke kommer nogen vegne. Han løber på et rullende bånd, han løber i klæbrig asfalt. Og de er der, de legemliggør sig, de svæver i luften, men får krop. Kroppe. Han synes, han ser dem. Han falder. Bliver fældet.

Han føler, at han bliver trukket op. Det er bælgmørkt. Urtidsmørke. Den iskolde vind tuder. Hans krop drejer rundt, eller gør den ikke? Han ved det ikke. Pludselig ved han ingenting. Pludselig er alting et navnløst, ustruktureret kaos. Det eneste, han gør, er at lede efter et navn. Et navn på mytiske væsener. Han vil vide, hvem der slår ham ihjel.

Og han ser et ansigt. Måske er det ét ansigt. Måske er det mange. Kvindeansigter. Hævn gudinder.

Og han drejer rundt. Alting vender på hovedet. Han ser månen bryde frem mellem sine fødder. Han hører stjernerne bryde ud i lysårssang. Og han ser mørket mørkne.

Nu ser han et ansigt. Det vender på hovedet. Det er en kvinde, der er alle de kvinder, han nogensinde har gjort fortræd, voldtaget, mishandlet, fornedret. Det er en kvinde, som er alle kvinder, som bliver et dyr, som bliver en kvinde, som bliver et dyr. Et nuttet lille hoved, som en mårs, der flækker og bliver til et enormt, morderisk gab. Og det slår tænderne i hans ansigt, og han mærker sine blodige fingerspidser danse hen over jorden og føler en smerte, som går over al forstand og får dyrets bid – og nu flænses det hans kind – til at føles som et kærtegn. Og han forstår ingenting, ingenting overhovedet.

Andet end at han dør.

At han dør af ren og skær smerte.

Og så, med et sidste stød af tilfredsstillelse, husker han skygge væsenernes navn.

Jorden, der trænger ind i de blodige fingerspidser, er det sidste, han mærker.

Det dulmer.

Den gamle fisker havde set meget. Han mente faktisk at have set *alt*. Men da han denne aften lukkede den lille bod med meloner, der forlængst havde erstattet fiskenettene, måtte han sande, at der stadig var overraskelser tilbage. Og også det overraskede ham. Livet – og frem for alt turismen – havde stadig en del vanvid tilbage at byde på. Det føltes ... trygt. Livet var ikke slut endnu.

Det var mange år siden, den gamle fisker havde indset, at han kunne tjene væsentligt mere på at sælge meloner til turisterne, end nettene indbragte. Og med betydeligt mindre anstrengelse.

Han var ikke ret vild med at anstrenge sig. Hvad en rigtig fisker nok bør være.

Den gamle fisker så ud over Adriaterhavet, der lå og slog mave i forårsaftenen, som om det nød livet lige så intenst som beskueren. Den gamle fiskers blik fortsatte op mod de skovklædte bakker, der omgærdede det lille fiskerleje, og videre op mod ringmuren om den gamle by, der engang havde været en etruskisk havn. Men det vidste den gamle fisker ikke noget om. Hvad han vidste, mens han åndedrag for åndedrag lod den pinjeduftende havluft strømme gennem alveolerne, var, at Castiglione della Pescaia var hans hjem, og at han trivedes der.

Og at han i dag var blevet overrasket for første gang i meget, meget lang tid.

Det var startet forholdsvis uskyldigt. Med sit let formørkede blik havde han noteret sig en blå og hvid parasol midt på stranden, hvor resten af soldyrkerne labbede forårssolen i sig så ubeskyttet som muligt. Under parasollen sad tre børn i forskellig alder, alle kridhvide, med kroppe, der lyste lige så hvidt som håret. Så kom endnu et lige så hvidt barn hen og

satte sig, og til sidst en lige så hvid voksen kvinde med det mindste lige så hvide barn i hånden. Seks helt kridhvide personer sad nu og krøb sammen under parasollen og delte den lille, cirkulære skygge, som den kastede på den behageligt solbeskinnede strand.

Den gamle fisker var så optaget af det besynderlige syn, at han et øjeblik lod forretningssansen hvile og hørte som fra det fjerne:

»*Cinque cocomeri, per favore.*«

Forundringen over den mærkelige familie under den blå og hvide parasol forenedes med forundringen over den drabelige bestilling – og fik yderligere næring ved synet af køberens godmodige smil.

Det tilhørte en mager, helt kridhvid mand iført poset lærredstøj og en bizar solhat med en skriggul Pikachu på.

Trods den særegne udtale var bestillingen krystalklar. Omend absurd.

»*Cinque?*« udbrød den gamle fisker.

»*Cinque,*« nikkede den kridhvide, modtog det bestilte og slingrede som en beruset balancekunstner hen ad stranden med fem store vandmeloner i favnen. De sank ned i sandet uden for parasollen, en efter en, som enorme frø plantet af en kæmpe med hang til bønnestager. Den kridhvide mand nærmest kastede sig ind i skyggen, som om han kom fra en radioaktivt forurenede zone og endelig fandt beskyttelse for strålingen.

Den gamle fisker grundede lidt over, hvordan man fordelte fem vandmeloner på syv personer. Så formulerede han det uundgåelige spørgsmål:

Hvorfor rejse til Italien, til Toscanas kyst, til Maremma, til Castiglione della Pescaia, *hvis man ikke kan tåle sol?*

Arto Söderstedt havde ikke selv et virkelig godt svar på det spørgsmål. »Skønhed« var ligesom ikke svar nok, når man gjorde noget så drastisk som at tage fem børn fri fra skole i en hel, vigtig forårsmåned. »Fred og ro« duede heller ikke rigtig, når to voksne mennesker tog flere måneders orlov fra

deres job i det offentlige, især ikke hvis man var skatteligningskvinde, og skattevæsenets skyskraber netop nu var ved at drukne i selvangivelser. Som det var tilfældet med hans kone Anja.

Så jo, samvittigheden rørte skam på sig og anfægtede såvel »skønhed« som »fred og ro«. Det eneste, samvittighedens æg ikke trængte ind til, var hans egen situation. Arto Söderstedt havde ikke spor dårlig samvittighed over at have forladt politikorpset for en tid.

A-gruppen, det vil sige »Rigskriminalpolitiets specialenhed for voldskriminalitet med internationale aspekter«, havde ganske vist haft nok at se til i det forløbne år, men de store, altoverskyggende sager havde glimret ved deres fravær, siden sagen med Sicklamassakren fandt sin særegne slutning. Det havde været ekstremt tæt på en katastrofe i det helt store, internationale format. Men det var næsten et år siden nu, og tiden har det jo med at læge alle sår.

Så da pengene regnede ned fra himlen som manna, var Arto Söderstedt ikke sen til at reagere.

Desuden følte han sig *udbrændt*, uden helt at forstå, hvad det ville sige. Alle var *udbrændte* nu om stunder, alle undtagen ham – udelukkende fordi han aldrig rigtig havde forstået, hvad det indebar at være *udbrændt*. Han havde antagelig været det hele tiden uden at ane det.

Nu var det i alt fald hans tur. I »skønhedens« og »fredens og roens« tegn tillod han sig at pleje sin udbrændthed – uanset om den eksisterede eller ej. Og vist var der masser af begge dele i Toscana, så meget vidste han allerede efter et par dage.

Familien havde lejet et hus ude på landet i Chianti, midt mellem vingårdene. Det var ikke en villa – en »villa« på italiensk er noget helt andet end andre steder – men et rustikt lille stenhus på en pinjeduftende skråning ikke langt fra Montefioralle uden for byen Greve. Neden for skråningen bredte vinmarkerne sig som uendelighedens egne agre, som om himlen var krakeleret og paradiset dumpet ned i småstumper for at danne et overjordisk kludetæppe.

Arto Söderstedt nød det i fulde drag – og følte sig samtidig mærkeligt *uværdig*, som om Sankt Peter var blundet hen, netop som en kridhvid kriminalkommissær slangeagtigt smøg sit slanke legeme ind ad paradisets porte. Helt igennem ufortjent. Han fandt sig selv siddende på verandaen, hvor han forventede nattens komme med et glas Vin Santo eller en virkelig majestætisk Brunello di Montalcino rullende om smagsløgene. Han slugte målrettet hele Toscanamyten rådt og stortrivedes med det. Og af besøget i Siena – denne magiske by – ville han aldrig glemme et eneste øjeblik. Trods ungernes sirenehylen i stilren kanon i hjertet af katedralen. Orgelpiber, var alt, hvad han tænkte, mens han betragtede de fem skabninger, der stod der ved siden af hinanden, linet op efter højde, og grovbrølede, megavrælede, dromedarhylede, indtil en vagtmand uden videre verfedede hele bundtet ud. Uden gnist af dårlig samvittighed fornægtede han faderskabet. Vagtmanden skævede mistænksomt til hans identiske, men lidt større fremtoning. At lyve om den slags i Guds hus ... I en totalt fredfyldt halv time derefter gik han rundt i domkirken og indsugede Donatello, Michelangelo, Pinturicchio, Bernini, Pisano. Da han kom ud, sad ungerne nok så fredeligt på Piazza del Duomos trappe og gnaskede italiensk is. Ikke engang Anja, der gnaskede værre end børnene, virkede særlig oprørt over det fornægtede faderskab.

Han holdt tilmed mobilen slukket.

Mens han sad der under den blå og hvide parasol og forsøgte at huske, hvordan han havde tænkt sig at dele fem vandmeloner mellem syv personer af varierende størrelse, kom han til at tænke på onkel Pertti. Med taknemmelighed. Og med dårlig samvittighed.

Han havde glemt alt om den gamles eksistens. Og nu eksisterede han ikke mere.

Onkel Pertti var hans mors morbror, og legenden om onkel Pertti havde aldrig været langt borte under hans opvækst. Helten fra vinterkrigen. Lægen, der blev en af de store i Mannerheims armé.

Selv havde Arto Söderstedt ingen søskende – det var formentlig derfor, han havde lagt sig fem børn til sammen med sin lige så søskendeløse kone – og hans finlandssvenske familie var mikroskopisk. Hans søskendeløse forældre var døde for længe siden, og der var ikke andre slægtninge. Ergo var der heller ikke andre arvinger.

Arto Söderstedt fumlede med kniven og tænkte: Fem delt med syv, hm, 0,714 vandmelon per person, forudsat at alle skal have lige meget, men hvad nu, hvis man går efter vægt ...

Han holdt inde og så på sin store, beskyggede familie, der på sin side så stadig mere arrigt på den passive kniv. Var de virkelig værdige arvinger til den store vinterkrigshelt Pertti Lindrot, sejherrn fra Suomussalmi, en af arkitekterne bag den berømte *mottitaktik*, som havde gjort det af med den Røde Hærs vejbundne styrker ved at splitte dem i mindre enheder, som man derefter en efter en kunne omringe og nedkæmpe inde i skoven?

»Hvorfor skærer du den ikke bare i skiver?« sagde den næstældste datter Linda utålmodigt.

Arto Söderstedt sendte hende et fornærmet blik. Så sløset varetog han sandelig ikke sine hverv. Nej. Arto 65 kilo, Anja omtrent det samme, Mikaela 40, Linda 35, Peter det samme, Stefan 25 og lille Lina 20. Alt i alt 285 kilo. Hvoraf altså 23 procent, nemlig 65 delt med 285, bør tilfalde hver af forældrene. Og 23 procent af fem meloner er ...

»Hvorfor skærer du den ikke bare i skiver?« ekkoede lille Lina.

... er 1,15 meloner. Altså over en hel melon til hver af forældrene. Var det virkelig sådan, han havde tænkt sig fordelingen?

Kniven forblev passiv. Familien ikke.

I så fald ville der blive 0,35 melon til lille Lina, og det virkede ikke retfærdigt.

Retfærdigt ...

Var det retfærdigt, at han – der netop havde sat sig så gru-

somt i gæld for at anskaffe en stor familiebil – pludselig fik hele bilen betalt, oven i købet med så meget til overs, at han omgående, uden familiens viden, begav sig ud på nettet og lejede et hus i Toscana i to måneder?

Næh, ikke synderlig retfærdigt.

Men hvad var retfærdigt i livet?

I hvert fald ikke 0,35 melon til Lillen, tænkte han med pludselig beslutsomhed og skar melonen i skiver, som han absolut retfærdigt fordelte blandt kæmpefamiliens medlemmer.

Næsten en million. Hvem ville have drømt om, at gamle onkel Pertti, hvis eksistens han helt havde glemt, sad på sådan en opsparing? Med pengene kom også minderne, og Arto Söderstedt huskede ham faktisk kun som en stinkende mund med halvrådne tænder. En helt, som var faldet af på den, men hvis helteglorie stadig lyste krystalklart. Han havde ligesom *ret* til at falde af på den, forstod han på det, forældrene sagde. Han havde altid haft det indtryk, at det var dem, de sidste tilbageværende slægtninge, der forsørgede den gamle. Og så viste det sig, at han sad på en million. Mark.

Intet er helt, som det tager sig ud.

Når han rekonstruerede livsforløbet, måtte det have formet sig omtrent sådan her: Ung entusiastisk landlæge bliver hvirvlet ind i den finske vinterkrig efter sovjetmagtens overraskelsesangreb. Han viser sig at have stor tæft for guerillakrigsførelse i vinterskove og stiger hurtigt i graderne. Efter flere afgørende slag får han heltstatus, og da russerne sejrer, fordufter han ud i skovene som en ægte, klassisk guerillakriger. Efter verdenskrigen vender han tilbage, mere eller mindre nedbrudt. Drikker mere og mere, har svært ved at beholde lægebestillingen i stadig mere afsides provinshuller, vender til sidst hjem til Vasa som en original, der lever sit ynkkelige liv, til han bliver halvfems. *End of story.*

Troede Arto Söderstedt.

Indtil arven kom.

Som der nu blev tæret på i form af en anselig mængde

vandmeloner i en skygge, der var blevet mere og mere enorm. Den toscanske forårssol nærmede sig nu Adriaterhavets tydeligt krumme horisont. Den stod snart lavt nok til, at den kridhvvide familie ville vove sig ud at bade.

Når alle andre havde forladt stranden, skuttende sig af kulde.

Arto Söderstedt så den gamle fisker pakke melonboden sammen, kaste et sidste forundret blik på den beskyggede familie, ryste på hovedet og begive sig hen for at få et glas vin på sit *stam-osteria*. Der ville han fortælle om den solsky familie og lægge penge på bordet, som engang havde tilhørt en anden ensom original et helt andet sted på jorden.

Arto Söderstedt lod sig et kort øjeblik fascinere af pengenes bevægelser, pengenes overførseler, pengenes udspring.

Så afførte han sig sit krøllede tøj og løb i spidsen for en række unger ned til vandkanten og dyppede storetåen i vandet, hvis isnende kulde mindede ham om barndommens finske søer.

Inde på bredden sad onkel Pertti og bællede snaps og grinede hæst af hans fejhed.

Han sprang i. Børnene hylede som orgelpiber.

I rygsækken oppe under den blå og hvide parasol lå mobiltelefonen stadig og var slukket.